

Elias - Bilang Lima

Katahimikang Propetiko

Jeff Pippenger

2023-10-03

Nang inutusan ni Elias si Ahab na tipunin ang buong Israel sa Carmel, iyon ay nagsilbing paunang larawan ng pagdadala ng Diyos sa iglesia palabas ng Madilim na Panahon noong 1798, matapos ang tatlo't kalahating taon ng pag-uusig, at ng Kanyang pagpapatnubay sa iglesia tungo sa 1844 at, pagkaraan, tungo sa 1863. Ang tatlong petsang ito ang huling tatlong palatandaan sa daan ng balangkas ng "pitong ulit," gaya ng inilahad ni Isaias sa kabanata pito.

Ang gayunding kasaysayan ng 1798, 1844, at 1863 ay inilalarawan din bilang tipo nang pinamunuan ni Moises ang mga anak ni Israel mula sa pagkaalipin sa Ehipto patungo sa Bundok Sinai. Ang kasaysayan ng unang at ikalawang anghel ay kumakatawan sa kilusang Millerita na nagsimula sa panahon ng wakas noong 1798 at nagpatuloy hanggang ang kilusang ito ay naging iglesya noong 1863. Sina Elias at Moises ang dalawang pangunahing saksi ng kasaysayang Millerita, at sila rin ang dalawang pangunahing saksi sa Aklat ng Pahayag sa kasaysayan ng ikatlong anghel.

Ang kilusang Millerita ang nagmamarka ng pasimula ng walang-hanggang ebanghelyo ng Apocalipsis labing-apat, at ang Future for America ang nagmamarka ng wakas. Sa pagitan ng pasimulang kilusan ng mga Millerita at ng pangwakas na kilusan, matatagpuan natin ang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw. Ayon sa mga historyador ng Iglesia Adventista, noong 1856 pumasok ang nalabi ng kilusang Millerita sa kalagayang Laodiceano, kaya nagtapos ang kapanahunang Filadelfia na kumakatawan sa 1798 hanggang 1856.

Sa nakaraang artikulo, ipinakita namin na inihanay ng inspirasyon ang pagkabigo sa pagtawid sa Dagat na Pula sa Dakilang Pagkabigo noong 1844. Sa puntong iyon, dumating sa kasaysayan ni Moises ang pagsubok ng Sabat, na kinakatawan ng mana. Sa gayon ding propetikong punto, ang liwanag na nagmula sa Kabanal-banalang Dako ay nagpasimula, para sa mga tumawid sa dagat at sa pananampalataya ay pumasok sa Kabanal-banalang Dako, ng isang proseso ng pagsubok at paglilinis na nagsimula sa Sabat. Ang prosesong pagsubok na nauna sa 1844 ay nagsimula sa kasaysayan ni Moises sa kaniyang kapanganakan, at para sa mga Millerita noong 1798, kasabay ng paglago ng kaalamang tinukoy ni Daniel na magbubunga ng isang tatlong-yugtong proseso ng pagsubok na hahantong sa paghuhukom.

Marami ang dadalisayin, gagawing maputi, at susubukin; ngunit ang masasama ay gagawa ng kasamaan: at sinuman sa masasama ay hindi makauunawa; ngunit ang marurunong ay makauunawa. Daniel 12:10.

Ang pagbubukas ng paghuhukom noong Oktubre 22, 1844 ay inilarawan sa pamamagitan ng tipo ng paghuhukom kay Paraon, na nagsimula sa mga panganay ng Egipto at nagwakas sa mga tubig ng Dagat na Pula. Sa sandaling ang marurunong ay pumasok sa Kabanal-banalang Dako sa

pamamagitan ng pananampalataya, o tumawid sa Dagat na Pula, ang proseso ng pagsubok na nagsimula sa panahon ng wakas noong 1798 ay nagpatuloy lampas sa 1844. Sa kasaysayan ni Moises, ito ay kinakatawan ng sampung pagsubok, na nabigo ang Israel sa bawat hakbang. Ang huli sa sampung pagsubok ay noong siniyasat ng labindalawang tiktik ang Lupang Pangako. Ang unang pagsubok sa kasaysayan ni Moises ay ang pagsubok sa manna na kumakatawan sa Sabat, at para sa mga Millerite ang Sabat ay kinilalang unang pagsubok pagkatapos ng Oktubre 22, 1844. Yamang ang unang pagsubok ay ang Sabat sa dalawang magkatugmang kasaysayan, ang sumunod na siyam na pagsubok sa kasaysayan ni Moises ay nagtuturo na, matapos ang 1844, magkakaroon ng isang serye ng mga pagsubok na maghahatid sa pagpasok alinman sa Lupang Pangako o sa ilang ng kamatayan. Ang 1863 ay kumakatawan sa pangwakas na pagsubok para sa kilusang Millerite. Sisimulan natin ang pagtalakay na ito kapag nagbalik ang labindalawang tiktik na dala ang kanilang mga ulat tungkol sa Lupang Pangako.

At nagbalik sila mula sa pagsisiyasat sa lupain pagkaraan ng apatnapung araw. At pumaroon sila kay Moises, at kay Aaron, at sa buong kapulungan ng mga anak ni Israel, sa ilang ng Paran, sa Kades; at ibinalita nila sa kanila at sa buong kapulungan, at ipinakita nila ang bunga ng lupain. At isinalaysay nila sa kaniya, na nagsasabi, Naparoon kami sa lupain na roon mo kami sinugo, at tunay na umaagos iyon ng gatas at pulot-pukyutan; at ito ang bunga nito. Gayon ma'y malalakas ang mga taong tumatahan sa lupain, at ang mga lunsod ay napapaderan at napakalalaki; at bukod dito'y nakita namin roon ang mga anak ni Anak. Ang mga Amalekita ay tumatahan sa lupain sa timog; at ang mga Heteo, at ang mga Jebuseo, at ang mga Amoreo, ay tumatahan sa mga kabundukan; at ang mga Cananeo ay tumatahan sa tabi ng dagat at sa baybayin ng Jordan. At pinatahimik ni Caleb ang bayan sa harap ni Moises, at nagsabi, Umahon tayo agad at angkinin natin iyon; sapagkat tunay na kaya natin itong lupigin. Ngunit sinabi ng mga lalaking umahon na kasama niya, Hindi natin kaya umakyat laban sa bayang iyon; sapagkat sila'y lalong malakas kaysa atin. At nag-ulat sila ng masamang balita tungkol sa lupain na kanilang siniyasat sa mga anak ni Israel, na sinasabi, Ang lupaing dinaanan namin upang siyasatin ay isang lupaing lumalapa sa mga nananahan doon; at ang lahat ng taong nakita namin doon ay mga taong malalaki ang tayog. At doo'y nakita namin ang mga higante, ang mga anak ni Anak, na mula sa lahi ng mga higante; at kami, sa aming sariling paningin, ay parang mga tipaklong, at gayon din sa kanilang paningin. Mga Bilang 13:25-33.

Ang siping ito mula sa Aklat ng mga Bilang ay naglalaman ng ilang napakahahalagang katotohanan na dapat bigyang-pansin, na madaling malaktawan kapag hindi isinasaalang-alang ang kasaysayang kinakatawan dito bilang tipolohiya ng kilusang Millerita. Isa sa mga punto ay na ang mga mapanghimagsik na may “masamang ulat” ay bumabagsak sa kanilang ikasampu at panghuling pagsubok, at sa panghuling pagsubok na iyon ay nahayag ang dalawang uri ng tao. Ang dalawang uring iyon, na umunlad sa kasaysayan ng nakaraang siyam na pagsubok, ay inihayag ang kanilang mga pagkatao batay sa kung aling “ulat” ang kanilang piniling tanggapin. Noong 1863, tinanggihan ng Milleritang Adbentismo ang ulat ni Moises na kinakatawan ng propesiya tungkol sa pagkaalipin sa Levitico dalawampu't anim. Ang ulat na iniharap nina Josue at Caleb ay payak na pag-uulit ng “ulat” ng Diyos sa buong kasaysayan ng kanilang pagliligtas mula sa pagkaalipin. Mula pa sa kapanganakan ni Moises, ipinangako na ng Diyos na ilalabas Niya sila mula sa pagkaalipin at dadalhin sila sa lupang ipinangako kay Abraham noong mga dantaon na ang

nakalilipas. Ipinakakatawan nina Josue at Caleb ang mga tumindig sa saligang ulat; ang sampung natitirang espiya ay itinanggi na tunay na ibinigay ng Diyos ang ulat na iyon.

At inilakas ng buong kapisanan ang kanilang tinig at dumaing; at tumangis ang bayan nang gabing yaon. At ang lahat ng mga anak ni Israel ay nagbulung-bulungan laban kay Moises at laban kay Aaron; at sinabi ng buong kapisanan sa kanila, Sana’y nangamatay na lamang kami sa lupain ng Ehipto! o sana’y nangamatay na lamang kami sa ilang na ito! At bakit dinala tayo ng Panginoon sa lupaing ito, upang mabuwal sa tabak, upang ang ating mga asawa at ang ating mga anak ay maging samsam? hindi бага lalong mabuti para sa atin ang bumalik sa Ehipto? At nagsabi sila sa isa’t isa, Humirang tayo ng isang pinuno, at bumalik tayo sa Ehipto. Mga Bilang 14:1–4.

Noong 1863, nang sumulat si James White ng isang artikulo sa Review and Herald na tumatangi sa pagkaunawa ni Miller hinggil sa “pitong panahon,” at sa gayon ding taon ay inilathala ni Uriah Smith ang huwad na tsart na walang anumang pagtukoy sa “pitong panahon” ng Levitico, kapwa nina White at Smith ay isinantabi ang gawain ni William Miller at gumamit ng biblikal na metodolohiya ng apostatang Protestantismo. Ang metodolohiya ng mga tumalikod—na kamakailan lamang ay kanilang kinilalang mga “anak na babae ng Babilonya”—ang ginamit bilang katuwiran upang tanggihan ang mensahe ni Miller na pinatnubayan ng anghel na si Gabriel. Sa ikasampung pagsubok para sa sinaunang Israel ay tuwiran nilang sinabi, “Maglagay tayo ng pinuno, at bumalik tayo sa Egipto.” Ang kabiguan sa ikasampu at panghuling pagsubok ay nakasalalay sa pagtangi sa “ulat” na kaayon ng ulat mula pa sa pasimula, at sa pagnanais na magbalik sa pagkaalipin sa Egipto. Nang si Jeremias, sa paraang simboliko, ay kumatawan sa mga nadismaya sa nabigong prediksyon ng 1843, tiyak siyang tinawag ng Diyos na manumbalik sa Diyos at sa dati niyang kasigasigan sa mensahe, ngunit iniutos din sa kanya na kailanman ay huwag bumalik sa mga kinilalang “mga anak na babae ng Babilonya.”

Kaya’t ganito ang sabi ng Panginoon: Kung ikaw ay manunumbalik, ay muli kitang ibabalik, at ikaw ay tatayo sa harap ko; at kung iyong ihiwalay ang mahalaga mula sa hamak, ikaw ay magiging gaya ng aking bibig: manumbalik sila sa iyo; ngunit huwag kang manumbalik sa kanila. Jeremias 15:19.

Noong 1863, si James White at si Uriah Smith ay humirang ng isang bagong kapitan upang pangunahan sila pabalik sa dakong ipinag-utos sa kanila na huwag puntahan. Si Joshua at si Caleb ay kumakatawan sa mga nagnanais na sumulong, si White at si Smith ay kumakatawan sa mga nagnanais na bumalik.

Isa pang puntong dapat tandaan sa sipi sa Aklat ng mga Bilang ay na ang panghuling paghihimagsik na humatol sa lahat ng mga naghimagsik na mamatay sa ilang sa loob ng susunod na apatnapung taon ay isa sa dalawang pangunahing sangguniang nagtatatag ng prinsipyong araw-para-sa-isang-taon sa propesiya sa Biblia, na marahil ang pinaka-mahalagang tuntuning propetiko na sa pamamagitan ni Miller ay ginamit upang buksan ang mensahe ng walang-hanggang ebanghelyo at ng unang anghel. Ang isa pang biblikal na saksi sa tuntuning ito ay matatagpuan sa Aklat ni Ezekiel.

At pagkaraan mong maisakatuparan ang mga iyon, humiga kang muli sa iyong kanang tagiliran, at pasanin mo ang kasamaan ng sambahayan ni Juda sa loob ng apatnapung araw; sapagkat itinalaga ko sa iyo ang bawat araw bilang isang taon. Ezekiel 4:6.

Ang madalas na hindi napapansin hinggil sa dalawang talatang nagtatag ng prinsipyong araw-sa-taon ay ang makasaysayang konteksto ng dalawang talatang iyon.

Ayon sa bilang ng mga araw na inyong siniyasat ang lupain, na apatnapung araw, bawat araw ay katumbas ng isang taon, papasanin ninyo ang parusa ng inyong mga kasamaan, apatnapung taon, at inyong malalaman ang paglabag ko sa pangako. Mga Bilang 14:34.

Ang talata sa Mga Bilang ay naganap sa pasimula ng sinaunang Israel at sumasagisag sa paghihimagsik ng bayang nasa tipan ng Diyos, at ang talata sa Ezekiel ay naganap sa wakas ng sinaunang Israel at sumasagisag sa paghihimagsik ng bayang nasa tipan ng Diyos. Ang parusa sa pasimula ay kamatayan sa ilang, at ang parusa sa wakas ay pagkaalipin sa lupain ng kanilang mga kaaway. Binibigyang-diin ng prinsipyong araw-para-sa-taon ang paghihimagsik ng bayang nasa tipan ng Diyos. Dalawang parusa, isa sa pasimula at isa sa wakas, ngunit magkaiba ang mga ito. Ang una ay unti-unting pagkamatay habang naglalakbay sa ilang; ang huli ay pagkabiha at pagkaalipin sa literal na Babilonia.

Nang magkagayo'y nagpatirapa si Moises at si Aaron sa harap ng buong kapulungan ng mga anak ni Israel. At si Josue na anak ni Nun, at si Caleb na anak ni Jefune, na kabilang sa mga nagsiyasat sa lupain, ay hinapak ang kanilang mga kasuotan; at sila'y nagsalita sa buong kapisanan ng mga anak ni Israel, na sinasabi, Ang lupain na aming dinaanan upang siyasatin ay lubhang mabuting lupain. Kung kalulugdan tayo ng Panginoon, dadalhin niya tayo sa lupaing ito at ibibigay niya ito sa atin; isang lupaing umaapaw sa gatas at pulot-pukyutan. Huwag lamang kayong manghimagsik laban sa Panginoon, ni matakot man kayo sa mga tao ng lupain; sapagkat sila ay tinapay para sa atin: ang kanilang pagtatanggol ay lumisan sa kanila, at ang Panginoon ay sumasa atin; huwag ninyo silang katakutan. Ngunit ang buong kapulungan ay nag-utos na batuhin sila ng mga bato. At ang kaluwalhatian ng Panginoon ay nagpakita sa Tolda ng Kapisanan sa harap ng lahat ng mga anak ni Israel. At sinabi ng Panginoon kay Moises, Hanggang kailan ako gagalitin ng bayang ito? at hanggang kailan sila hindi maniniwala sa akin, sa kabila ng lahat ng mga tanda na ipinakita ko sa gitna nila? Sasalutin ko sila at aalisan sila ng mana, at gagawa ako mula sa iyo ng isang bansang higit na dakila at mas makapangyarihan kaysa sa kanila. At sinabi ni Moises sa Panginoon, Kung magkagayon, maririnig ito ng mga Ehipsiyo (sapagkat sa iyong kapangyarihan ay inilabas mo ang bayang ito mula sa kanila); at sasabihin nila ito sa mga nananahan sa lupaing ito; sapagkat kanilang narinig na ikaw, Panginoon, ay nasa gitna ng bayang ito, na ikaw, Panginoon, ay nakikitang mukhaan, at na ang iyong ulap ay nakatayo sa ibabaw nila, at na ikaw ay nangunguna sa kanila, kung araw ay sa isang haliging ulap, at kung gabi ay sa isang haliging apoy. Ngayon, kung papatayin mo ang buong bayang ito na gaya ng isang tao, ang mga bansa na nakarinig ng kabantugan mo ay magsasalita, na nagsasabi, Sapagkat hindi nagawa ng Panginoon na dalhin ang bayang ito sa lupaing kanyang isinumpang ibibigay sa kanila, kaya't pinatay niya sila sa ilang. At ngayo'y ipinamanhik ko sa iyo, maging dakila nawa ang kapangyarihan ng aking Panginoon, ayon sa iyong sinabi, na nagsasabi, Ang Panginoon ay mapagpahinuhod at dakila

sa awa, nagpapatawad ng kasamaan at pagsalangsang, ngunit sa anumang paraan ay hindi niya aariing walang sala ang may sala, dinadalaw ang kasamaan ng mga ama sa mga anak hanggang sa ikatlo at ikaapat na salinlahi. Ipagpatawad mo, ipinamanhik ko sa iyo, ang kasamaan ng bayang ito ayon sa kadakilaan ng iyong awa, at gaya ng iyong ipinagpatawad sa bayang ito, mula sa Ehipto hanggang ngayon. Mga Bilang 14:5-19.

Ang kasaysayang kinakatawan sa mga talatang ito ay naging isang biblikal na simbolo na tinatawag na “araw ng paghihimagsik.” Ang “araw ng paghihimagsik” ay tinutukoy sa Mga Awit siyamnapu’t lima, Jeremias tatlumpu’t dalawa, at Hebreo tatlo, ngunit hindi natin tatalakayin ang simbolong iyon sa ngayon. May isang mahalagang prinsipyong natukoy sa naunang sipi na dapat kilalanin. Ang prinsipyong ito ay inilalarawan din ng propetang Samuel, ni Lucifer, ni Ellen White, at, siyempre, ni Moises sa bahaging ito.

At sinabi sa kaniya, Narito, ikaw ay matanda, at ang iyong mga anak ay hindi lumalakad sa iyong mga daan: ngayon ay maglagay ka sa amin ng isang hari upang humatol sa amin, gaya ng lahat ng mga bansa. Ngunit ikinalungkot ni Samuel ang bagay na ito, nang kanilang sabihin, Bigyan mo kami ng isang hari upang humatol sa amin. At dumalangin si Samuel sa Panginoon. At sinabi ng Panginoon kay Samuel, Dinggin mo ang tinig ng bayan sa lahat ng sinasabi nila sa iyo: sapagkat hindi ikaw ang kanilang itinakwil, kundi ako ang kanilang itinakwil, upang ako’y huwag maghari sa kanila. Ayon sa lahat ng mga gawa na kanilang ginawa mula nang araw na iniahon ko sila mula sa Egipto hanggang sa araw na ito, na ako’y kanilang pinabayaan at pinaglingkuran ang ibang mga diyos, gayon din ang ginagawa nila sa iyo. Kaya ngayon, dinggin mo ang kanilang tinig; gayon man, mahigpit mo silang sawayin, at ipakita mo sa kanila ang paraan ng hari na maghahari sa kanila. At isinalaysay ni Samuel sa bayan na humihingi sa kaniya ng isang hari ang lahat ng mga salita ng Panginoon. At sinabi niya, Ito ang magiging paraan ng hari na maghahari sa inyo: Kukunin niya ang inyong mga anak na lalaki, at itatalaga sila para sa kaniyang sarili, sa kaniyang mga karo, at upang maging mga nangangabayo; at ang iba’y tatakbo sa unahan ng kaniyang mga karo. At maglalagay siya para sa kaniya ng mga pinuno ng libu-libo at mga pinuno ng limampu; at pagagawa niya sa kanila ang pagbubungkal ng kaniyang bukirin, at pag-aani ng kaniyang ani, at ang paggawa ng kaniyang mga kasangkapang pandigma, at ng mga kasangkapan ng kaniyang mga karo. At kukunin niya ang inyong mga anak na babae upang maging mga magtitimpla ng pabango, at maging mga magluluto, at mga magtitinapay. At kukunin niya ang inyong mga bukid, at ang inyong mga ubasan, at ang inyong mga olivar, pati ang pinakamabubuti sa mga iyon, at ibibigay sa kaniyang mga lingkod. At kukunin niya ang ikasampu ng inyong binhi, at ng inyong mga ubasan, at ibibigay sa kaniyang mga punong-kawal at sa kaniyang mga lingkod. At kukunin niya ang inyong mga aliping lalaki at ang inyong mga aliping babae, at ang inyong pinakamagigiting na kabataan, at ang inyong mga asno, at ipagagawa niya sila ng kaniyang gawain. Kukunin niya ang ikasampu ng inyong mga tupa; at kayo’y magiging kaniyang mga alipin. At dadaing kayo nang araw na yaon dahil sa inyong haring inyong pinili; at ang Panginoon ay hindi kayo didinggin nang araw na yaon. Gayunman, tumanggi ang bayan na sumunod sa tinig ni Samuel; at kanilang sinabi, Hindi; kundi magkakaroon kami ng isang hari sa amin; upang kami man ay maging gaya ng lahat ng mga bansa; at ang aming hari ang hahatol sa amin, at lalabas sa unahan namin, at makikipaglaban sa aming mga digmaan. At

narinig ni Samuel ang lahat ng mga salita ng bayan, at inulit niya ang mga iyon sa pakinig ng Panginoon. At sinabi ng Panginoon kay Samuel, Dinggin mo ang kanilang tinig, at maglagay ka sa kanila ng isang hari. At sinabi ni Samuel sa mga lalaki ng Israel, Humayo ang bawa't isa sa kaniyang lungsod. 1 Samuel 8:5-22.

Sa siping ito, tinanggihan ng sinaunang Israel ang Diyos bilang kanilang hari, at ang kasaysayan ay tumuturo tungo sa panahong ipinahayag nila na wala silang ibang hari kundi si Cesar. Tinanggihan nila ang teokrasya ng Diyos, at iginigiit nila na pagkalooban sila ng isang hari mula sa kanilang sariling sambayanan, subalit sa huli'y ipinahayag nila na ang kanilang hari ay isang haring Romano. Ang haring Romano sa mga huling araw ay ang papa ng Roma.

Ngunit sumigaw sila, "Alisin siya! Alisin siya! Ipako siya sa krus!" Sinabi sa kanila ni Pilato, "Ipapako ko ba sa krus ang inyong hari?" Sumagot ang mga punong saserdote, "Wala kaming hari kundi si Cesar." Juan 19:15.

Ang pagtatakwil sa teokrasya ay lubhang nakasasakit at tumama nang personal kay Samuel, anupa't inunawa niya ito bilang pagtatakwil sa kanyang katungkulan bilang propeta. Subalit tiniyak ng Diyos na maunawaan ni Samuel na ang kanilang pagtatakwil ay sa Diyos, at hindi sa propeta. Sa dalawang talatang ito, na naglalahad ng ugnayang propetiko nina Moises at Samuel sa paghihimagsik ng sinaunang Israel, ang parusang sumunod dahil sa paghihimagsik ay hindi ang wakas para sa sinaunang Israel. Mayroon pang isang pangkat na kinakatawan nina Josue at Caleb na papasok sa Lupang Pangako, at sa salaysay ni Samuel, ang wakas ng sinaunang Israel ay nasa pagwawakas ng paghahari ng mga hari ng Israel, hindi sa pasimula.

Nakipagmatuwiran si Moises sa Diyos na ipagpatuloy Niya ang Kanyang gawain sa gitna ng sinaunang Israel, sapagkat ipinangatwiran ni Moises na ang pagwawakas sa kanila sa sandaling iyon ay magbubunga ng maling paglalarawan sa banal na kasaysayan ng pagliligtas sa Kanyang bayan at sa Kanyang pangakong pangunahan sila patungo sa lupaing ipinangako ng Diyos kay Abraham. Ang punto rito ay pinipili ng Diyos na pahintulutan ang paghihimagsik na maganap at magpatuloy kapag nilalayo Niyang gamitin ang paghihimagsik bilang patotoo sa katotohanan.

Ang saloobin ng matuwid na poot na ipinamalas ni Samuel ay ipinamalas din ni Ellen White.

Kailanma'y hindi ko pa nakita sa gitna ng ating bayan ang gayong matibay na pagkakuntento sa sarili at kawalang-kahandaang tumanggap at kilalanin ang liwanag, gaya ng nahayag sa Minneapolis. Ipinakita sa akin na wala ni isa sa pangkat na nagkupkop sa espiritung nahayag sa pulong na iyon ang muling magkakaroon ng malinaw na liwanag upang matalos ang kahalagahan ng katotohanang ipinadala sa kanila mula sa langit, hangga't hindi nila ibinababa ang kanilang kapalaluan at ipinahayag na hindi ang Espiritu ng Diyos ang nagpapakilos sa kanila, kundi ang kanilang isipan at puso ay napuspos ng pagkiling at pagtatangi. Nais ng Panginoon na lumapit sa kanila, na pagpalain sila at pagalingin sa kanilang mga pagtalikod, ngunit hindi sila tumalima. Pinakilos sila ng gayunding espiritu na nag-udyok kina Korah, Dathan, at Abiram. Ang mga lalaking iyon sa Israel ay nagpasiyang salungatin ang lahat ng katibayan na magpapatunay na sila'y mali, at nagpatuloy sila sa kanilang landas ng pagkakawalay ng loob hanggang sa marami ang nahila upang makipisan sa kanila.

Sino ang mga ito? Hindi ang mahihina, hindi ang mga mangmang, hindi ang mga hindi naliwanagan. Sa paghihimagsik na iyon ay may dalawang daan at limampung mga pangulo na bantog sa kapulungan, mga lalaking tanyag. Ano ang kanilang patotoo? “Banal ang buong kapulungan, bawat isa sa kanila, at ang Panginoon ay nasa gitna nila: kaya bakit nga itataas ninyo ang inyong mga sarili sa ibabaw ng kapulungan ng Panginoon?” [Numbers 16:3]. Nang si Korah at ang kanyang mga kasamahan ay nangamatay sa ilalim ng kahatulan ng Diyos, hindi nakita ng mga taong kanilang nilinlang ang kamay ng Panginoon sa himalang ito. Kinabukasan, inakusahan ng buong kapulungan sina Moises at Aaron, “Pinatay ninyo ang bayan ng Panginoon” [verse 41], at dumapo ang salot sa kapulungan, at mahigit sa labing-apat na libo ang nangamatay.

"Nang ako'y nagpasyang lisanin ang Minneapolis, ang anghel ng Panginoon ay tumayo sa tabi ko at nagsabi: 'Hindi gayon; may isang gawain ang Diyos para sa iyo sa dakong ito. Ang mga tao ay inuulit ang paghihimagsik nina Korah, Dathan, at Abiram. Inilagay na kita sa iyong marapat na kalagayan, na hindi kikilalanin ng mga wala sa liwanag; hindi nila didinggin ang iyong patotoo; ngunit Ako'y sasaiyo; ang Aking biyaya at kapangyarihan ang magtataguyod sa iyo. Hindi ikaw ang kanilang hinahamak, kundi ang mga sugo at ang mensaheng Aking ipinadadala sa Aking bayan. Hinamak nila ang salita ng Panginoon. Binulag ni Satanas ang kanilang mga mata at binaluktot ang kanilang paghatol; at maliban na magsisi ang bawat kaluluwa sa kanilang kasalanang ito—ang hindi pinabanal na pagsasarili na lumalapastangan sa Espiritu ng Diyos—sila'y lalakad sa kadiliman. Aalisin ko ang kandelerero mula sa kinalalagyan nito, maliban na sila'y magsisi at magbalik-loob, upang sila'y Aking pagalingin. Inalabo nila ang kanilang espirituwal na paningin. Hindi nila ibig na ipamalas ng Diyos ang Kanyang Espiritu at ang Kanyang kapangyarihan; sapagkat taglay nila ang espiritu ng panunuya at pagkasuklam laban sa Aking salita. Ang kagaanan, kawalang-kabuluhan, pagbibiro, at pagpapatawa ay araw-araw na isinasagawa. Hindi nila itinuon ang kanilang puso upang hanapin Ako. Sila'y lumalakad sa mga baga ng sarili nilang sinindihan, at maliban na sila'y magsisi, sila'y mahihiga sa dalamhati. Ganito ang sabi ng Panginoon: Manatili ka sa iyong puwesto ng tungkulin; sapagkat Ako ay sumasaiyo, at hindi kita iiwan ni pababayaan ka.' Ang mga salitang ito mula sa Diyos ay hindi ko pinangahas na ipagsawalang-bahala." The 1888 Materials, 1067.

Ipinantulad ni Sister White ang kaniyang saloobin sa saloobin ni Samuel at inatasang manatili kasama ng mga rebelde at ng kanilang rebelyon, at “tumayo sa” “puwesto” ng kaniyang “tungkulin.” Inutusan siyang manindigan sa kaniyang puwesto, matapos niyang (ang propetisa) pasiyahang iwan ang mga rebelde at ang kanilang rebelyon sa kanilang sarili.

Ang panuntunan ng unang pagbanggit, na isang pangunahing bahagi ng prinsipyong Alpha at Omega, ay nagtuturo na ang unang pagbanggit sa isang paksa ay may sukdulang kahalagahan. Kaakibat sa pinakasimula ng paghihimagsik ni Lucifer ang katotohanang, kung naisin ng Diyos, taglay Niya ang lahat ng kapangyarihang kailangan upang pawiin si Lucifer sa mismong unang makasariling pag-iisip pa lamang na umusbong sa isip ni Lucifer. Maaaring alisin ng Diyos si Lucifer mula sa sangnilikha, at taglay Niya ang kapangyarihan na, kung pinili Niyang gawin iyon, magagawa Niya iyon sa paraang walang ibang mga anghel ang makaaalam man lamang kung ano ang naganap. Siyempre, hindi Niya iyon ginawa, sapagkat, bukod sa iba pa, iyon ay magiging

pagtanggap sa Kaniyang karakter; gayunman, taglay Niya ang kapangyarihang lumikha na magpapahintulot sana sa Kaniya na gawin mismo ang gayong bagay. Ngunit hindi Niya iyon ginawa. Mapagtiis Niyang hinayaan na maging bahagi ng patotoo hinggil sa Kaniyang karakter ang paghihimagsik, bahagi ng patotoo ng alitang nagsimula sa langit at sa kalaunan ay darating sa lupa. Ito ang naisakatuparan ng diyologo ni Moises para sa sinaunang Israel. Hinayaan ng Diyos na mamatay sa ilang ang salinlahing mapaghihimagsik, at ginamit Niya ang kasaysayang iyon bilang isang biblikal na halimbawa upang higit pang isulong ang mga katotohanang kaugnay ng walang hanggang ebanghelyo.

Gayon din ang nangyari sa pagtanggap sa Diyos bilang Hari sa mga araw ni Samuel. Inutusan si Samuel na magpatuloy at manindigan sa kanyang tungkulin, sa kabila ng kanyang mga personal na paninindigan at kaalamang propetiko. Ang aspektong ito ng propetiko at makasaysayang pangangasiwa ng Diyos ay kinikilala rin sa muling pagtatayo ng templo pagkatapos ng pagkabihag sa Babilonya. Ipinropesiya at pinamahalaan ng Diyos ang bawat bahagi ng pitumpung taon ng pagkabihag: ang pagbabalik sa Jerusalem, ang muling pagtatayo ng Jerusalem, ng templo, at ng mga lansangan at mga pader. Itinakda Niya ang mga hulang pang-panahon na tumukoy kung kailan sila palalayain mula sa pagkabihag. Tinukoy Niya kung ilang mga dekreto ang magsisilbing pananda sa pasimula ng dalawang libo't tatlong daang taon. Tinukoy Niya sa pangalan si Ciro, ang haring pagano na magsisimula ng proseso sa pamamagitan ng unang dekreto. Ang lahat ng mga bahagi ng muling pagtatayo ng Jerusalem at ng templo ay tiyak na tinukoy, at Siya ay nagbangon ng mga matuwid na lalaki at mga propeta upang maisakatuparan ang gawain.

Sa kabila ng lahat ng hayagang banal na paunang-kaalamang propetiko at pakikialam, ang paghihimagsik na naghatid sa pagkabihag sa Babilonia ay nagdala na ng pagtatapos sa Kaniyang personal na presensya sa piling ng bayan ng Diyos. Ang kaluwalhatian ng Shekinah ay hindi na kailanman nagbalik sa muling itinayong templo. Ang buong kasaysayan ay ginamit upang magbigay ng propetikong balangkas sa kasaysayan ng wakas ng sanlibutan, bagaman ang templo ay hindi na muling pinagpala ng presensya ng Shekinah sa Kabanal-banalang Dako. Sa ganitong diwa, ang muling itinayong templo ay patotoo, hindi ng presensya ng Diyos, kundi ng paghihimagsik ng Israel. Gayunman, ang mga propeta ng kasaysayang iyon, gaya nina Samuel at Sister White sa Minneapolis, ay nagpatuloy na gumanap sa tungkulin bilang mga propeta.

Ang paghihimagsik ni Lucifer ang unang binanggit sa dakilang tunggalian sa pagitan ni Cristo at ni Satanas, at pinahintulutan ng Diyos na magpatuloy ang paghihimagsik na iyon para sa Kaniyang sariling mga layunin. Si Samuel, sa kabila ng kaniyang matuwid na galit laban sa pagnanais ng Israel na maging gaya ng ibang mga bansa, ay inatasang makibahagi sa pagpapahid ng langis sa unang dalawang hari. At ang mga propeta ng Diyos ay nakibahagi sa muling pagtatayo ng templo ng Diyos, ang templong hindi na kailanman muling magkakaroon ng Shekinah na presensiya ng Diyos.

Yaong mga gumagamit ng kanilang “mga pinggan ng mga pabula” laban sa Salitang Propetiko, sa tangkang ikubli ang rebelyon ng Adventismo noong 1863, at pinipiling ibatay ang kanilang pangangatwiran sa lohikang kung may anumang nangyaring mali noong 1863, ipinagbawal na sana iyon ng propetisa, ay kusang nagbubulag-bulagan sa unang simulain na natukoy na sa pinakaunang

pagbanggit ng paghihimagsik laban sa Diyos. Pinahihintulutan ng Diyos ang rebelyon para sa Kaniyang sariling mga layunin, at kung pipiliin Niyang manatiling walang-kinikilingan o tahimik ang Kaniyang mga propeta sa mga rebelyong maaaring dumating, iyon ay Kaniyang pasiya.

Habang sinisimulan nating isaalang-alang ang proseso ng pagsubok mula 1844 hanggang 1863, na sinagisagan ng sampung pagsubok na nabigo ang sinaunang Israel matapos nilang tumawid sa Dagat na Pula, mahalagang maunawaan ang katotohanang biblikal na ito. Ginagampanan ng mga propeta ng Diyos ang kanilang pagiging propeta sa mga panahon ng pagsunod at ng pagsuway, at may mga pagkakataon na hindi nila tinututulan ang mga usaping sa panlabas na pagtingin ay inaasahang tututulan ng isang propeta. May mga pagkakataon na malinaw na batid nila ang paghihimagsik ngunit pinipigil sila, at sa iba namang pagkakataon ay ipinapatong ng Panginoon ang Kanyang kamay sa kanilang mga mata hinggil sa nasabing paghihimagsik. Kapag kinilala ang pananaw na iyon, ang 1863 ay nagiging isang mahalagang palatandaan sa kasaysayan ng ikaanim na kaharian ng propesiya sa Biblia, para sa kapwa ang sungay ng Protestantismo at ang sungay ng Republikanismo.

Ako rin ay nagsalita sa pamamagitan ng mga propeta, at pinarami ko ang mga pangitain, at gumamit ako ng mga paghahalintulad sa pamamagitan ng ministeryo ng mga propeta. Oseas 12:10.